

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA CARN

—Diguin lo que vulguin, ja és un pecat ben saborós el de la carn!

Errors i horrors judicials

El comentari públic pastura encara, gira, entorn de l'error del jutjat de Belmonte, que encausà a dos homes i els féu condemnar per la mort d'un tercer, que ara resulta viu i que es troba disfrutant d'immillorable salut a Déu gràcies.

L'estupefacció de la gent, al conèixer aquest disbarat, ha estat grossa, ha estat tremenda.

Dotze anys han complert de presidí les víctimes dels encarregats d'administrar justícia a Belmonte. I és de suposar que s'hi hagueren passat tota la vida a presiri, si al pastor Grimaldos no li agafa de sobte la fallera de casar-se i demanar els papers de reglament al capellà de Tresjuncos.

I bé. Ara què fem amb aquests homes a qui s'ha processat i tingut presos dotze anys indegudament?

N'hi ha prou amb declarar llur inculpabilitat, amb confessar l'errada i deixar-los anar lliurement?

No se'ls hauria d'indemnitzar en metàl·lic les angúnies i les amargors sofertes? No s'haurien d'exigir responsabilitats?

El govern ha anoménat, ha designat un magistrat del Suprem per a què esbrini el cas.

De moment al poder públic no se li pot demanar més.

Esperem que es farà justícia.

Si s'ha d'obrir un sumari, si s'ha de procedir contra algun funcionari judicial, que es procedeixi.

Fóra un escàndol que tan enorme atzagaiada restés en la impunitat.

No hi havia cap prova del delictes absurdament perseguit. Ni testimonis, ni documents ni indici de cap mena.

Es va procedir per meres sospites i es va decretar el processament i es dictà sentència condemnatòria sense altra dada, sense més element de convicció que la confessió dels reus.

Ara bé. Com s'obtingué, de quina manera s'aconseguí aquesta confessió?

No cal pensar que els encartats declararen de bon grat que eren culpables essent innocents.

Si al sumari digueren que havien mort a Grimaldos i l'havien fet a trossos i tirat als porcs per a fer desaparèixer el rastre de llur crim, és que al jutjat de Belmonte es prenen les declaracions d'una manera molt particular.

Ja ens ho explicarà el magistrat del Suprem encarregat de la investigació. Ja se sabrà tot. Ja s'aclarirà el misteri.

I veïem si als mals jutges se'ls fa també justícia.

Elogi de la Bíblia

Ens assabenta un docte articulista que la versió catalana de la Bíblia és ja un fet.

Eureka! Alegrem-nos-en coralmment.

La Bíblia és encara el llibre únic, el llibre infinit; és cada dia més el llibre necessari.

Potser algun admirador meu restara astorat, bocabadat, llegint això.

Endebades hom enraona, hom escriu un dia i altre. Endebades parlem els homes amb el cor a la mà, amb el cor als llavis. Mai ens entenem.

Es pot ésser anticlerical i creure en Déu, en el Déu del Vell Testament.

Jo no he confós mai l'anticlericalisme amb el vegetarianisme. Una cosa es l'escultura, un altra l'agricultura.

Amb els déus de l'Olimp s'hi pot fer broma. Amb el del Sinai és qüestió d'obrir el paraigües, d'amanir el para-llamps.

El món està podrit de cristianisme seràfic, mansoi, de classicisme materialista, dro-po, escèptic i dissolvent, de revolucionarisme verbal, contemplatiu, humanitari rous-seaunià.

La nostra generació està tísica i sifilítica, i ha de desdejunar-se cada matí amb una llesca de Bíblia ben sagnant.

La Bíblia és el llibre dels alemanys, dels anglesos, dels ianquis. Albió nodreix, enfor-teix la seva joventut amb els esports i amb la lectura dels profetes.

Germània adora a Odí, déu de la guerra, déu del terror i de la rancúnia.

Entretant, els elegants i decadents llatins ens atipem de clàssics, prenem fins a la demència cocaïna i opi i estupefians morals.

Hem de rectificar. Hem de reaccionar contra aquest morbosisme, contra aquest enervament suïcida.

Hom ha d'odiar com els alemanys. Hom ha de lluitar com els anglosaxons.

Hem de llegir la Bíblia; hem d'assimilar-mos les idees capdals d'Israel, que són les que regeixen el món.

El déu Pan és mort. Cal enterrar-lo. Jehová és el veritable lord.

Els déus de la Iliada i de l'Odissea són

uns ximpls. Són més ximpls i més poca-soltes que els homes.

Els déus d'Homer són adolescents, viciosos i presumits.

Davant de la seva grandesa, del seu carro espurnejant, no hi ha més remei que acotar el cap i caure de genolls.

ANGEL SAMBLANCAT

El pintor dels parracs

Al Centre Obrer Aragonès li fou ofert un lunch al pintor Vicents Rincón, nostre benivolgut amic, per l'èxit assolit amb els quadros i dibuixos exposats a les "Galerías Dalmau".

Els de LA CAMPANA també hi érem, també prengüerem part a la festa.

En Rusiñol presidí i pronuncià un discurs sentit i eloqüentíssim.

En Samblancat, així mateix açà la copa en honor de l'homenatjat.

L'Antoni López, en Ricard Opisso i la seva germana, la il·lustre escriptora Na Regina Opisso s'associaren a l'acte i li donaren relleu amb la seva presència.

Hi va haver, a més dels discursos i del xampany, "jotas", música de guitarres, ovacions i entusiasme indescriptible.

Aragó i Catalunya, simbolitzades per en Rusiñol i en Rincón, foren repetidament vi-torejades per la concurrència.

Llibre interessantíssim

ANGEL PESTANA

Setenta días en Rusia

Lo que yo pienso

Un tomo

Ptas.. 3.59

LA NOVA MONEDA DE NIQUEL DE VINT-I-CINC CENTIMS, QUE EL GOVERN ACABA DE LLENÇAR A LA CIRCULACIO

Cara

Creu

NOTA: No donem la reproducció del bitllet de MIL PESSETES, perquè en aquesta casa no gastem tants bons mobles

A "La Campana" necessariem HI HAURA BRONCA?

Un centre republicà de Catalunya s'ha dirigit a LA CAMPANA per a demanar-li un mestre.

Aquest organisme té establert fa més de vint anys una escola laica, i ara s'ha mort el professor que estava encarregat de la seva direcció.

Hi ha entre els nostres lectors algú que pugui i vulgui ocupar la vacant?

Volem per als fills d'aquests amics que ens escriuen, un bon guia, en educador model, un home en tota l'extensió de la paraula.

N'hi ha cap a Barcelona? Trobarem el que cerquem?

Els que vulguin consagrar-se a l'apostolat de l'ensenyança, a l'alta i noble tasca de formar homes que tinguin la bondat de venir a parlar amb nosaltres.

Diàlegs quaresmals

Niño mal.—"Mercedes": com et prova la Quaresma?

Niña bien.—Meravellosament, encara que és el primer any que dejuño.

Niño mal.—Sembla que ho dius molt contenta!...

Niña bien.—I amb raó. Essent tan grossa, la mamá mai m'havia deixat aprimar, semblar el mànc d'una escombra, que és el meu ideal.

Fill ric. Me'n vaig a descansar, mamá. Bona nit.

Mamá rica.—Oh, no pot pas ésser! Primer et tens de prendre aquest parell d'ous i beure't aquest vas de lleit.

Fill ric.—I, per què?

Mamá rica.—Que no et recordes que demà tens de dejunar?

Peixetera.—Vostè no anirà al cel, senyora Quima.

Mare pobre.—I per quin motiu?

Peixetera.—Senzillament: perquè no dejuna.

Mare pobre.—Si sols els que dejunen tenen d'anar al cel, jo seré de les primeres de passar per la porteria de San Pere. Figuri's que els pobres tot l'any dejunem!... Ara bé: si ho diu perquè no li compro peix... no he dit res!...

J. B.

Els medis proletaris

Ha estat posat en llibertat el nostre amic Josep Grau, del ram del Transport, que feia més d'un any que era a la Model. El felicitem de tot cor.

Ha sortit el primer quadern de la *Historia Universal del Proletariado*, que dirigeix el nostre amic Enric Tubau. Està molt ben escrit i presentat.

Els alemanys són terribles, són terribles de debó; tot just de rebre's acaba la Societat de Nacions, en el Consell llur, ja criden per imposar-se a tothom. Comencen fent una entrada de cabdill victoriós acompanyant d'un seguici molt llarg, llur Delegació, composta, no de tres savis o tres polítics majors, sinó de trenta individus, als quals segueixen de prop una colla de repòrters, d'auxiliars i servidors, i fotògrafs de revistes, i fins dels de "cine" i tot. La imponderable Germània, la dels milions de milions de marcs en paper, que un dia feren trontollar al món i que com el fum a l'últim misteriosament s'han fos; la Germània de la força, dels terribles batallons, la de la guerra europea, aixeca el gall de bell nou; i ara que ja es troba a dintre la Societat de Nacions, no vol que darrera d'ella a ningú donguin cap lloc permanent, i crida, crida, pensant-se que pot fer por. Que es parla d'entrar-hi Espanya, ella crida: —Espanya, no!— Que s'anomena a Polònia, remuga: —Aquesta tampoc!— Que algú pel Brasil s'inclina, Germània diu que no el vol; ella sola, només ella pot tení un càrrec honrós al Consell, i fa la contra a tothom a dret i a tort, car un cop ha dat la seva, no admet cap més opinió. Ai, que els pobles no canvien ni acaben les ambicions; Germània republicana és una continuació de Germània imperialista, i arreu portarà raons, per mica que se l'escoltin, sinó hi ha la decisió de deixar-la ben soleta en totes les votacions; dant a Espanya, a Polònia i al Brasil el lloc honrós que en llur Consell els hi brinda la Societat de Nacions, per aturar-li l'empenta i donar-li una lliçó, demostrant-li que de bronca ja no en podrà moure enlloc, ni que mostri la carcassa del vençut emperador.

FLOK

Aviat començarem a publicar el fulletí enquadernable de

Un tros de paper

Mirant a Europa i a casa

Aquest és el títol d'una nova secció que des de la propera setmana apareixerà en les pàgines de LA CAMPANA DE GRACIA. Creiem que interessarà als nostres llegidors, ja que d'ella se n'ha encarregat l'agut i brillant escriptor LLUIS CAPDEVILA, que cada dia està més al costat nostre, és a dir: al costat del poble.

Mèxic i el clericalisme

Fa dies que les notícies mexicanes, que ens serveixen les agències periodístiques, parlen no gaire bé de la República que presideix el general Calles.

Nosaltres, com que la qüestió religiosa la respectem molt, i les repúbliques les respectem més, no volem per ara fer gaire cas del que diuen les premses, que segurament no tenen altre ideal que volguer fer-nos menjar "garça per perdiu". Les agències sempre són agències.

Però, coneixent sobradament com les gasta la clericalia de casa nostra, podem també formar un judici de la manera com pot gastar-les a la casa dels demés. Es per això, que declarem amb tota honradesa que trobem molt acertades les disposicions del Govern mexicà, contra els que segurament en nom d'una religió s'endintren on no els demanaven per a res.

Aquesta genteta negra que es fica a tot arreu, segurament no trobarà cap més lloc que, com Espanya, els deixi fer de les seves.

Per això nosaltres felicitem cordialment al general Calles, que a més d'ésser un bon governant, no deixa que a la seva terra puguin llaurar-hi aquestes ànimes, que en nom del purgatori podrien comprometre greument el més sagrat dels pobles: la independència.

P.

El col·legi de advocats

El Govern ha destituït la Junta del Col·legi d'Advocats de Barcelona i n'ha nomenat una de R. O., en la qual es degà el senyor Dualde i hi formen part els senyors Sánchez, Diezma y Bernís.

Procedents de Mèxic, dintre pocs dies vindran els capellans expulsats.

Ni a l'Havana ni al Nord d'Amèrica varen volguer-ne sapiguer res.

Nosaltres, més generosos, els esperem ja amb els braços oberts.

Per l'amor de Déu que tornin, pobrets, que tornin!

"Ad majorem dei gloriam".

A la presó de dones una de les preses sembla que ha iniciat la vaga de la fam.

Es una vaga que tots i a tot arreu la passem prou!

No tenim notícies del gran Mussolini, l'home més ridícul del món, des de fa una setmana.

Quina nova ximpleria deu preparar?

Avis

A tots els col·leccionistes del fulletí

LO NOY DE LA MARE

se'ls regalarà la coberta, i si desitgen que nosaltres ens cuidem del relligament, els costarà setanta cinc cèntims.

BONS CONSELLS

—El teu pervindre, creu-me, fill meu, és al cel!

Rubí és un poble molt simpàtic i republicà. Segurament la seva simpatia és pel seu republicanisme.

Per què diem això? Senzillament. Valguin les nostres paraules com a certes. Ho diem perquè "La Publicitat", tan plena de catalanitat i burgesa fins al moll dels ossos, ocupa, quan es parla d'"Exercicis espirituals" celebrats a Rubí, tres columnes de Prosa apretada, i, en canvi, no tingué un petit espai per a parlar de l'homenatge que fa dues setmanes es celebrà en el mateix poble en honor d'en Rusiñol.

Quina barreta!

En Manelet, l'ex rei de Portugal, ha publicat un manifest declarant-se partidari del règim absolutista.

Pobre xicot!

Ja pot xiular, ja... si les ovelles no el volen creure.

Pobre Radal...

Tan bon noi que sempre ha estat, i ara, des del viatge a l'Argentina, ens el volen fer ric i burgès.

Això, a nosaltres ja ens va bé. Ara, que li aconsellem en qualitat d'amics que no es faci soci de la Patronal.

En doldria a l'ànima tenir que retirar-li l'amistat.

En D'Annunzio, el digne company de Mussolini, va anar, disfressat com una mona i ple de creus i medalles, a fer les paus amb el Vaticà. Però quan el varen veure d'aquella manera li varen fer dir que no volien res amb pallassos.

Nota de societat

Aquesta setmana ha sortit cap a Itàlia i Suïssa el que, durant un temps fou en concepte d'alguns illusos, el nostre salvador. Ens referim al senyor Cambó, que a l'esquena del regionalisme s'ha fet un nom... i una fortuneta.

A la "Diputació" fan reformes. Es a dir, les fan al pati dels tarongers. Sembla que hi pintaran unes allegories de València, Mallorca i Atenes. També hi posaran una estàtua que representarà l'Armonia.

Que farà bonic!
Semblarà la Plaça de Catalunya!

Ha sortit el número corresponent al mes de març de "Lluita", organ de la Federació de Dependents de Catalunya. Publica articles de l'Alfred Costa, E. Grau, A. Escalasans i Jordi Arqué, ressenyes de la Cinquena Assemblea de la Federació i la col·legiació de viatjants i agents comercials i noves i comentaris.

Un amic nostre, viatjant de comerç, ens diu que ha recorregut tota la província de Saragossa, i que la majoria dels pobles d'aquesta província estan mancats d'escoles. I els que en tenen, valdria més que no en tinguessin, ja

que són escoles sense cap mena de condicions.

Es llastimós!

Llegim:

"El alcalde, señor barón de Viver, con el teniente de alcalde señor Salas Antón, estuvo ayer mañana en el "Coliseum" presenciando la exhibición de una película."

Bé es diverteixen prou!
Es vetu que la feina no mata.

A França hi ha hagut crisi.

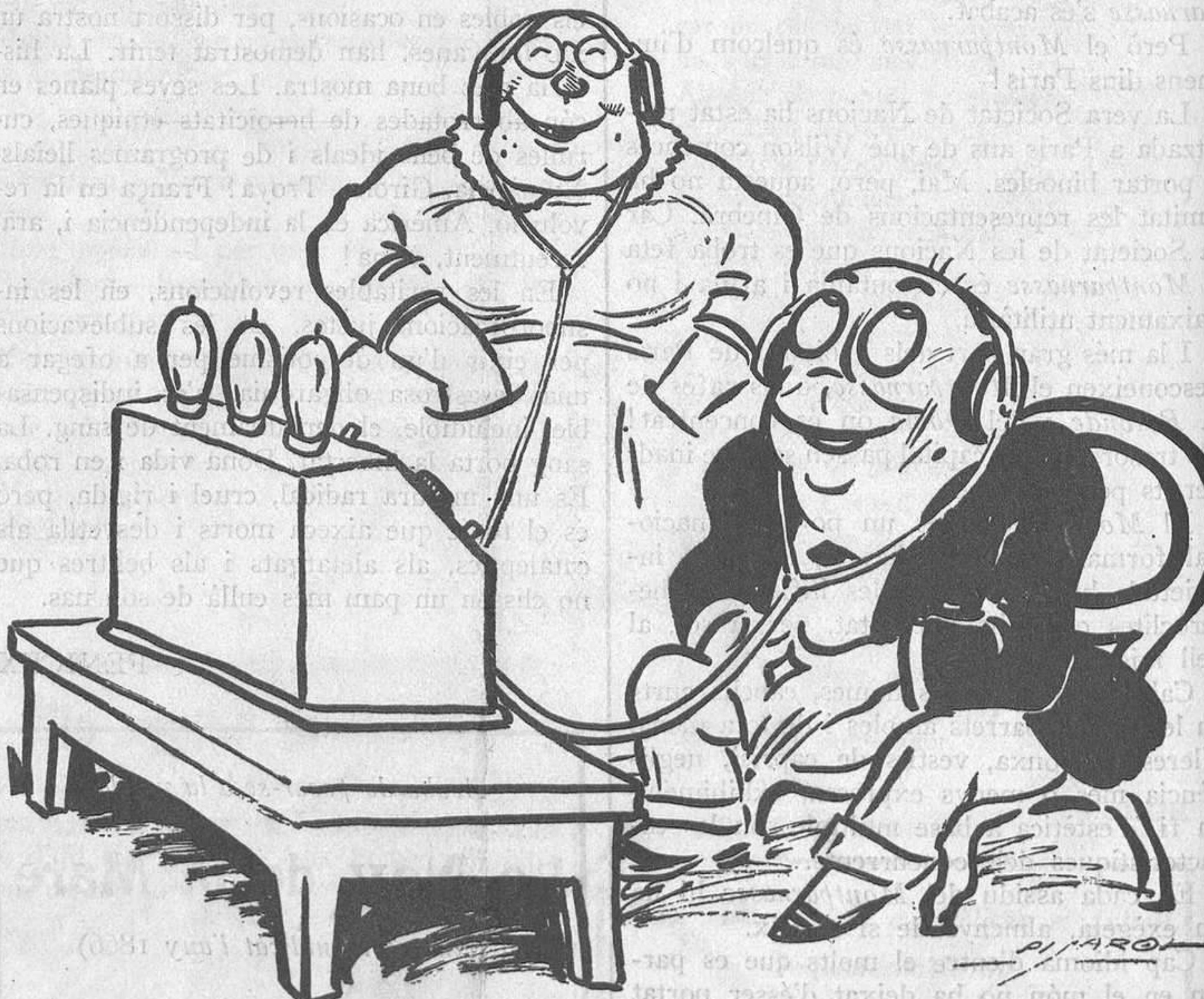
A França només?

Em sembla que n'hi ha prou a tot arreu de crisi!

La de França l'ha arranjat en Briand.
I l'altra?

Visat per la censura governativa

Exempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, C.A.B. del Oim. número 8

MUSICA DE QUARESMA

—Què és? Una missa de Bach?

—No; és mossèn Bach que predica contra la moda de les faldilles curtes!